

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. III. De lapsu hominis: & cur homo, potius quàm angeli lapsi,
redemptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

lius. Hoc modo triplex misericordia vel misericordiae opus statui potest.

Triplex misericordia.

Prima est, qua res omnes, praesertim ratione praeditae, ex nihilo, in quo aeternum retrò velut sepultae delituerant, in suas naturas productae sunt. Deus enim in tanto defectu tantaque imperfectione (qua maior animo concipi nequit) illas videns, misericordia quadam commotus statuit imperfectionem illam tollere, easque ex nihilo sui tenebris in lucem essentiae & vitae educere, naturam formare, speciem distinguere, suisque facultatibus & ornamentis instruere. Secunda est, qua rerum totam naturam statuit ad supernaturalem statum extollere. Tertia est, qua naturam humanam à statu supernaturali prolapsam tum in peccatum, tum in suas naturales miseras, tum in mortem aeternam, constituit reparare, & maioribus praesidiis supernaturalibus us quam antea fulcire.

Prima misericordia.

Magna & admirabilis est misericordia prima, qua omnia ex profundo nihili educta, ad celsitudinem essentiae & naturae sunt euecta: infinite enim melior est essentia cuiusque quam acceperunt, quam nihilum vnde emerferunt. Verum infinite praestantior

Secunda misericordia.

est misericordia secunda, qua omnia ad supernaturalem ordinem eleuata: nam infinite praestantior est gratia quam natura, & status ille diuinus quam conditio naturalis, & communicatio bonorum diuinorum, quam omnia dona naturalia. Sed & hac misericordia

Tertia misericordia.

infinite praestantior est tertia, qua diuina natura copulata est humana in vnâ personam, per quam nobis praestita redemptio; remissio peccatorum, iustificatio, & omne bonum. De prima & secunda misericordia satis dictum est Libro IX. De Benignitate diuina, & Libro X. De Dominio proprietatis. Nunc dicendum de tertia.

CAPVT III.

De lapsu hominis: & cur homo potius quam angeli lapsi redemptus.

De tertia misericordia.

PROLAPSA natura generis nostri in primo parente, fraude diaboli à statu supernaturali, & amissa iustitia originali ceterisque virtutibus, (fidem & spem excipio) subtracta etiam singulari illa Dei protectione ac directione, & partis inferioris obedientia, & im-

immortalitatis dono, in miserimum statum incidit; neque aliud restabat, quam ut sibi relicta, suo pondere & impetu instar fluminis cuiusdam de peccato in peccatum ruens, per varios anfractus errorum & dolorum in pelagus exitij sempiterni deuolueretur. Tanta enim erat ad malum pronitas, ut nihil ferè nisi peccare posset; tantus impetus, ut à nemine nisi à solo Deo posset sisti ac inhiberi; ipsum verò malum tam atrox ac penitus inolitum, ut à nullo præterquam à Dei manu posset excindi.

11 Deus igitur, cuius misericordiæ non est numerus, & bonitatis infinitus est thesaurus, intimis misericordiæ visceribus commotus, statuit nos ista multiplici miseria eripere, & rursus ad statum supernaturalem erigere. Verum id nec ita conuenienter, nec satis fructuose fieri poterat, nisi & pro peccato iustitiæ diuinæ æquiualens satisfactio exhiberetur, & fons quidam perennis ac inexhaustus, quo peccata, quotiescumque homines in ea inciderent, deleri possent, constitueretur. Parum enim fuisset, in pristinum gradum iustitiæ restitui, nisi etiam futuris lapsibus in tanta infirmitate & mali procliuitate fuisset consultum. At neutrum illorum à pura creatura præstari poterat: nulla enim pro homine liberando poterat offerre pretium æquiualens, nulla etiam fontem perpetuæ remissionis & iustificationis construere. Tanta enim est vel vnus peccati mortiferi malignitas, tanta in maiestatem illam infinitam iniuria, ut omnibus Sanctorum, Angelorum, & hominum obsequiis, laudibus, cultibus, precibus, humiliatibus, pœnitentiis, afflictionibus ex æquo, & ut ita dicam, ad æquilibrium iustamque æqualitatem nequeat compensari, ut infra de Iustitia ostendetur. Cum igitur nullum remedium nec in terra nec in cælo malis nostris medendis, & bonis amissis recuperandis appareret, nec vllus Angelus aut vlla mens creata quidquam congrui auxilij posset inuenire, misericordia diuina inauditum, admirabile, ineffabile, incomprehensibile, omnibus sæculis, omnibus Angelis & hominibus obstupescendum excogitauit consilium; nimirum, ut Filius Dei, Sapientia genita per quam facta sunt omnia, natura nostram sibi copularet, & in ea ac per eam totum genus humanum repararet. Nisi enim reparator noster esset Deus, non posset exhibere pro offensione & iniuria à nobis in Diuinitatem commissa quidquam æquiualens: nec constituere perennem & indefectibilem reconciliationis thesaurum. Nisi esset etiam homo, cessaret meritum, cessaret satisfactio, cessaret exemplum, cessaret illa suavis &

natu-

*Difficilis
redemptio*

*Duo erant
necessaria ad
nostram re-
parationem.*

*Malitia pec-
cati quomo-
do infinita.*

naturæ congruentissima prouidentia, qua res per ea quæ sui sunt generis gubernantur.

Cur homines potius qu' in Angelos restituit.
Vnus Angelus, si natura spectetur, æquiualeat infinitis hominibus.

Sed cur potius genus humanum quàm cæterum angelicum qui ceciderat, reparare voluit? Vnus enim Angelus, si natura spectetur, æquipollet infinitis hominibus. cuius signum est, quòd infiniti homines infinito temporis tractu non possent sibi tantam comparare sapientiam, quanta vel in vno est Angelico spiritu; imò nec centesimam quidem illius partem. Deinde, omnes totius mundi exercitus, & tota generis humani multitudo omnibus suis armis instructa, non posset vel vni Angelo resistere, aut eius vim sustinere. cur ergo naturæ tam eximie non est habita ratio?

Bernardus
 Scrm. 1. De
 Aduentu.
 Greg. lib. 4.
 Moral. c. 9.

Multæ sunt causæ, quarum hæ præcipuæ. Prima, Quia homo fraude naturæ superioris in culpam prolapsus est; angelus sponte sua. Et quamuis superiores forte induxerint inferiores, videbant tamen isti alios suos socios pestiferæ suasioni resistentes, eorumque exemplo debebant confirmari.

Bernardus &
 Gregorius
 supra.

Secunda, Quia genus humanum, exceptis duobus primis hominibus, voluntate aliena absque proprio consensu lapsus est: angeli suo iudicio, suo arbitrio, & propriæ voluntatis electione peccarunt.

Gregorius.

Tertia, Quia ob perfectissimam cognitionem, & solutum animi impetum, peccatum illorum erat incomparabiliter grauius: sicut ob eandem causam illorum bona opera sunt maximè meritoria. Hominis notitia est multò obscurior, & affectus passionibus obsitus longè imbecillior. Vnde homini longa via & longum tempus merendi constitutum, Angelo breuissimum.

Lucæ 1.

Denique, Misericordiæ indoles est inclinare vbi maior miseria, abiectio, vilitas. *Deposuit enim potentes de sede, & exaltauit humiles.* Facile est Deo, vilitatem naturæ cælestium donorum præstantia compensare. Vt igitur nostrum genus, non vt angelos redimeret, mirabile illud consilium suscipiendæ carnis humanæ misericordia diuina injuit.

Maximum
 misericordiæ
 opus.

Hoc igitur post lapsum est primum & maximum misericordiæ diuinæ in nos beneficium, vtpote infinitum, & aliorum multorum, quorum singula infinita sunt æstimationis, origo & fundamentum; quo maximè Deus infinitum suum in nos amorem & misericordiam declarauit. De quo Dominus ipse Ioan. 3. *Sic Deus dilexit mundum, vt Filium suum vnigenitum daret, vt omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam.* Quis hoc animo voluens

voluens non obstupescat? quis tantæ benignitatis consideratione
 lacrymas contineat? quis in obsequium Dei vicissim se non liben-
 tissimè expendat? *Sic*, tam intensè, tam effusè, tam ardentè, tanta
 æstimatione, tanti illum fecit & appetiuit *Deus*, illa infinita ma-
 iestas, nullius egens, sibi sufficientissima, qui verbo creauit omnia,
 cui tot milliones seruiunt Angelorum, & qui momento temporis
 infinitos alios multò excellentiores seruos & cultores sibi ex nihi-
 lo poterat condere; *Mundum*, humanum genus, infimum naturæ
 rationalis terminum, brutis affine, terrenis additum, cælestium
 inane, immundum, ingratum, inimicum, rebelle, in quo nihil di-
 gnum amore, plurima digna odio & supplicio. Obstupescit ho-
 mo; angelicis spiritibus, tam sublimi ingenio & natura præditis in
 sua damnatione relictis, tibi vilissimo & nullius pretij vermiculo,
 à magno illo Numine tam immeritum amorem & fauorem exhi-
 bitum. *Filium suum vnigenitum*; non Angelum, non Cherubi-
 num, non Seraphinum, non filium aliquem adoptiuum, sed Fi-
 lium suum vnigenitum, naturalem, consubstantialem, eiusdem
 maiestatis, potestatis, sapientiæ, excellentiæ, quem infinito dilexit
 amore, cui totam suam substantiam, vnà cum omnibus suis per-
 fectionibus & thesauris bonorum ab æterno profudit. *Daret*, in
 Rectorem, in Doctorem, in exemplum vitæ; in Redemptorem, in
 pretium & satisfactionem pro peccatis; in thesaurum perpetuum
 iustitiæ & reconciliationis; in iuge Sacrificium, in Sacerdotem
 æternum; in panem vitæ æternæ, & alimentum immortalitatis,
 in pignus futuræ gloriæ; in Regem, Iudicem & remuneratorem
 viuorum & mortuorum; in gloriam & triumphum cælestis patriæ.
Daret, ad vnionem nostræ naturæ, ad nuditatem & paupertatem,
 ad labores & incommoda huius vitæ, ad contumelias & persecu-
 tiones, ad alapas & sputa, ad flagella & spinarum punctiones, ad
 omne genus probrorum & dolorum, ad crucem & mortem, vt
 totius nostri generis peccata in se susciperet, eaque in suo, quasi il-
 lorum auctor ac reus, lucret corpore. *Vt omnis qui credit*. Totum
 hoc fecit vt nos ab exitio sempiterno, cui addicti eramus, eriperet,
 & æterna vita donaret: nec à nobis requirit aliud, quàm vt creda-
 mus in Filium, ei que obediamus.

*Explicatur
 locus Ioan. 1.*

CAPVT IV.

De incarnationis Verbi necessitate.

*Primum opus
misericordiae
tertia, incar-
natio Verbi.*

NUNC singula misericordiae huius beneficia consideremus. ¹⁴
Primum igitur & fundamentum ceterorum, vt dicebamus,
est *diuini Verbi incarnatio*, qua natura nostra per omnipotentiam
Dei supra omnem creaturam eleuata & attracta, Filio Dei substan-
tialiter & hypostaticè adstricta est & vnita; ita vt iste homo cœperit
esse Dei Filius naturalis, verusq; Deus impassibilis, immortalis,
aeternus: & contra Filius Dei verus Deus, cœperit esse verus homo
passibilis, & mortalis. In hoc tria sunt perpendenda. Primum, An
fuerit necessaria. Secundum, Quomodo facta sit. Tertium, Quan-
tum hoc sit beneficium.

*Necessitas
incarnatio-
nis Verbi.*

Quod ad primum attinet: necessarium fuit diuinæ Incarnatio-
nis mysterium ad reparationem nostram, non absolute, quasi nulla
alia ratione posset nos liberare (poterat enim per absolutam & infi-
nitam auctoritatem suam, vel gratis omnia condonare & in pristinum
statum restituere, vel tenui aliqua satisfactione, qualis ab ho-
mine præstari poterat, acquirere, vel Angelicas preces in ea re ad-
mittere) sed vt ea modo optimo, Deique iustitiæ ac misericordiae,
& hominis saluti congruentissimo perficeretur. In hunc sensum
intelligendi Patres, cum dicunt, alia ratione hominem redimi non
potuisse; quia nulla fuit tam congrua, tam Deo digna. S. Leo epi-
stola 83. *Quæ reconciliatio esse potest, qua humano generi propitiaretur
Deus, nisi omnium causam mediator Dei hominumque susciperet?* &
Serm. 1. De Natiuitate: *Talis natiuitas decuit Dei virtutem, & Dei
sapientiam Christum, qua nobis & humiliat, congrueret, & Diuinitate
præcelleret. nisi enim esset Deus verus, non adferret remedium: nisi esset
homo verus, non præberet exemplum.* Et Cyrillus lib. 5. Thesauri, c. 7.
Hanc [immortalitatem] quia nullus homo poterat dare, ipse Filius Dei
increatus secundum naturam, necessario vt homo creatur propter nos. &
infra: *Quia imperfectum esse semper opus Dei non decuit, nec potuit ali-
ter reparari quam incarnatione Verbi, necessario Dei Filius homo factus
est.* Imò sancti Patres contra Arianos & Nestorianos probat Christum
hominem fuisse verum Deum, ex eo quod pretium condi-
gnum pro nobis obtulerit, nosque redemerit; quod peccatum &
mortem sua passione destruxerit: apertè indicantes, ista alio modo
præstari non potuisse. Cyrillus loco citato: *Quomodo Christus me-
diator*